

Děti Afriky

AFRICKÝ ZPRAVODAJ 04/2017

Sylvia se svými žákyněmi

INVYT +

Autor: Zuzana Hartmannová

Proč ses rozhodla pro účast v programu INVYT+?

Moja účasť v programe INVYT+ mala niekoľko dôvodov. V prvom rade to bol hlavne čas. Čas v Tanzánii plynie pomalšie ako u nás a po tých 8 mesiacoch v INVYT, keď som konečne začala chápať procesy v škole, aké sú tam hlavné potreby, ako pracovať s Tanžančanmi či samotnými deťmi, mi pripadalo neefektívne moju službu ukončiť. Taktiež som dostala víza až na dva roky a prišlo mi, že keď sme do toho investovali toľko financií, bolo by fajn tu skutočne tie dva roky pobudnúť. Zároveň, sám riaditeľ Martin sa ma niekoľko krát pýtal, či by som nechcela ostať dlhšie a naďalej mu pomáhať. Samozrejme, nebudem klamať, aj ja sama som túžila v

Dongobeshi ostať čo najdlhšie a tým, že som nemala žiadne záväzky v Prahe, rozhodla som sa nakoniec ostať. Moja účasť v INVYT+ by však nebola možná bez sponzorov, ktorí ma podporujú za čo im chcem aj touto cestou opäť poďakovať.

V čem je teď služba jiná, když ji srovnáš se službou během INVYT?

Moja terajšia služba sa oproti službe počas INVYT líši hlavne samotnou náplňou. V dennom rozvrhu učím už len jeden predmet, vocational skills, niečo ako naša výtvarná výchova. Mojim nosným predmetom je však informatika, respektíve praktické vyučovanie počítačov. Keďže počítače máme v priestoroch strednej školy, kde je aj ubytovňa pre deti, štyrikrát do týždňa mám večerné vyučovanie práve tam. Momentálne sa snažím vytvoriť rozvrh počítačov aj pre študentov strednej školy. Hneď po mojom terajšom

príchode som si taktiež urobila prehľad v praktických pomôckach, ktoré má škola k dispozícii, systematicky ich zoradila a snažím sa tlačiť na učiteľov aby ich používali počas vyučovania. Zároveň som prebrala od riaditeľa skoro celú komunikáciu medzi tanzánskou a českou stranou projektu. Snažím sa byť aj bližšie k samotným sponzorovaným deťom, pravidelne kontrolujem či skutočne chodia do školy, aké majú výsledky z testov a tak celkovo aké sú ich potreby. Samozrejme, niektoré aktivity z predošlého programu ako je napríklad púšťanie filmov pre deti či požičiavanie kníh z našej knižnice robím aj naďalej.

Co je pro tebe „sladké“?

V prvom rade sú to deti v oboch školách, základnej aj strednej. Čas s nimi je síce občas náročný no je to pre mňa vždy požehnaním. Mám nesmiernu radosť keď vidím aké sú šikovné, ako si samé dokážu zložiť piesne a hudbu k nim, ako ich baví čítať knihy alebo keď mi zahrajú divadelnú scénu, ktorú si samé nacvičili. Potom je to hlavne pocit z toho, že vo svojom živote robím skutočne niečo zmysluplné. Služba je ako droga, ako ju človek raz okúsi, stane sa na nej jednoducho závislým.

Co je pro tebe tvrdým oríškem?

Napriek tomu, že som v Tanzánii už viac ako rok, niektoré kultúrne odlišnosti ma vždy dokážu prekvapiť. Tanzánska kultúra je proste úplne iný svet oproti tej našej „česko-slovenskej“ a s niektorými vecami som sa do teraz nestotožnila a asi ani nikdy nestotožním. Naučila som sa ich však rešpektovať, čo je podľa mňa obrovský úspech. Zároveň, tým, že som tu momentálne sama beloška, občas mi chýba kontakt s niekým z tej mojej kultúry.

Jak vypadá tvůj klasický den v Dongobeshi? A v čem je jiný od dne, kdy jsi žila v Praze?

To je veľmi ťažká otázka, pretože nič ako klasický deň v mojej službe neexistuje. Každý deň je iný a záleží na rôznych faktoroch. Keď deti píšu testy, odpadá vyučovanie a všetci robíme dozor a následne testy opravujeme. Ak je klasické vyučovanie, som v škole, učím, venujem sa deťom cez prestávky, požičiavam im knihy alebo požičiavam učiteľom praktické pomôcky. Ak je potreba niečo nafotiť či natočiť, trávim celý deň s fotoákom. Keď ma potrebuje riaditeľ, prioritne sa venujem jemu. Občas musím zájsť s nejakým dieťaťom do nemocnice, alebo mu dokúpiť potrebné oblečenie. Po večeroch som väčšinou v hostely, učím deti počítače, púšťam film alebo nacvičujeme so speváckym zborom. No stáva sa aj, že moje plány preruší výpadok elektriny a potom už ostáva len improvizovať. Oproti Prahe a mojej predošlej práci trávim rozhodne menej času v kancelárii pri počítači a oveľa viac sa hýbom a pracujem s ľuďmi, čo je pre mňa veľké plus.

Kdo nebo co je pro tebe největší oporou?

V samotnom Dongobeshi je to rozhodne riaditeľ Martin. V podstate sa mi stal takým africkým otcom. Väčšinou mojich problémov riešim s ním a za ten rok sme si vybudovali skutočne veľmi úprimný a otvorený vzťah. Mnoho sa od neho učim a je mi veľkým vzorom v samotnej službe. Doma v Európe sú to hlavne moji rodičia, brat, moja mládež a pražskí kamaráti a samozrejme aj bývalí dobrovoľníci ako Lucka, s ktorou som tu 8 mesiacov žila.

Aktuality ze služby Silvie na jejím blogu:
<https://invytblog.wordpress.com/>

Ohlédnutí za Africkými sny

Autor: Kateřina Mlynek

Letošní africké sny se pro mě opět nesly v duchu vděčnosti. Přistihla jsem sama sebe jak při prvním videu, které nám ukázalo školu, děti a běžný chod dne v Dongobeshi, vracím se do dob, kdy i já jsem tam byla. Třicet dětí, žádný záchod natož sprcha a malý hostel, to vše se proměnilo k nepoznání a je to neuvěřitelné. Díky Bohu a štědrosti lidí škola roste a děti přibývá a my mohli vidět radost a pokroky, které přinašejí nejen investované peníze, ale i práce dobrovolníků a místních, kteří tam nechávají své srdce.

Hned další bod programu mě dojal. Možná jsem citlivka, ale bylo pro mě úžasné vidět další video, které nám připomělo, že každé z dětí je jedinečné a má svůj vlastní příběh. Mohli jsme vidět malou Nuruanu, která nás prostřednictvím kamery pozvala do svého domu a představila nám svou rodinu. Bylo zajímavé vidět velký rozdíl mezi jejím domovem a hostelem, ve kterém žije přes školní rok. Přestože bylo vidět, že jí rodiče milují, byla to chudobná rodina a bez pomoci by si rodiče vzdělání pro dceru nemohli dovolit.

Další věcí, která mě ponoukala k vděčnosti byl náš vzácný tanzánský host Paulo Bura, ředitel školy v Maretadu, který při rozhovoru prozradil kus ze svého života. Nejedem člověk v místnosti tajil dech při tom, když Paulo líčil jak přišel k Bohu. Zajímavé byly jeh postřehy o rozdílnosti školství nás a v Africe a jak se on sám stal ředitelem střední školy v Maretadu. Chvilé k zasmání a zamyšlení nastala, když prohlásil, že u nás poprvé viděl pračku a když popisoval jak se prádlo pere u nich. Myslím, že každá žena v té chvíli byla za pokroky civilizace velmi vděčná.

Paulo Bura na Afrických snech

Vtipnou tečkou byl pozdrav a krátké biblické zamyšlení našeho notoricky známého hosta doktora Norwalda Yriho, který stále prokazuje že ho neopouští humor a bázeň před Hospodinem.

Rozloučili jsme se výborným pohoštěním, zkouškou afrikého čaje Masala a tichou aukcí fotek z Tanzanie.

Nejen já, ale všichni z týmu Děti afriky moc děkujeme vám, kteří s námi další ročník afrických snů prožili a zůstávají příznivci, kteří přispívají financemi zájmem a doufáme i modlitbami za náš projekt i školu a hostel v Dogobeshi. Doufám, že důvodů k vděčnosti bude stále mnoho a budeme se s vámi setkávat i nadále.

Aktuálně

V posledním období jsme zažili něco z Afriky u nás v Česku, ale také na Slovensku. Navštívil nás totiž ředitel školy Yedidia z Maretadu, Paulo Bura Hhoko. Hlavním cílem návštěvy v ČR bylo setkání z podporovateli v rámci akce Africké sny. Dalším cílem bylo seznámení se se školstvím u nás, ale i obecně se životem v naší společnosti. Paulo se bezpečně vrátil zpátky do Tanzanie a byl z návštěvy velmi povzbuzen. A nutno dodat, že my také. . . .

V minulém období jsme zprostředkovali pomoc pro komunitu pastora Zaka, kterému se podařilo koupit sousední parcelu, na které chce postavit novou budovu pro potřeby jeho služby. . . .

Hledáme cesty, jak ocenit a zároveň podpořit učitelé ve škole LEA. Rozhodli jsme se sponzorovat učitelům teambuildingový výlet do národního parku. Učitelé doprovázela naše dobrovolnice Silvia a podle jejího hodnocení byla tato akce velmi přínosná. Učitelé posílají srdečné poděkování za tuto možnost. . . .

Stále roste počet podporovaných osob. V prosinci jsme odeslali podporu pro 208 dětí či dospělých. Děkujeme. . . .

Ani letos nebyl grant na projekt dobrovolníku INVYT podpořen ze zdrojů EU. Všichni zainteresovaní partneři se shodli na tom, že i tak chceme v létě 2018 vyslat dva dobrovolníky. Tentokrát bude místem jejich působení Maretadu, tedy místo s mnohem skromnějšími podmínkami než jsou dnes v Dongobeshi, kde naši dobrovolníci doposud

působili. Zájemci mohou získat více informací na www.sdffd.cz. Uzávěrka přihlášek je 28. 2. 2018

Zastavení nad Biblí

Autor: Anieľa Taska

Izaiáš 55: „Hleďte Hospodina, dokud je k nalezení, volejte k němu, dokud je blízko.“

Vždy, když narazím na tenhle úsek tak si pokládám tu stejnou otázku: „A to jako jednou Bůh nebude k nalezení?“

Čím více se stávám „dospělejší“, tím více tento text chápou. Všechny ty povinnosti a starosti a mnohé záležitosti mi okupují mysl na tolik, že zapomínám, proč vlastně existuji, zapomínám, jak blaze mi je v Boží náruči, v náruči milujícího Otce, který mě vytvaroval s dokonalou originalitou a obětoval se právě pro to, aby mne mohl obejmout. Čím méně ho hledám, tím více se mu vzdaluji, až jednou nebude k nalezení.

Obdivuji děti a zejména ty v Tanzanii, které mi velmi přilnuly k srdci. Když jsem s nimi trávila čas, uvědomila jsem si, jak neskutečně sympatický mi je jejich čistý (dospělí by řekli naivní) pohled na svět. Vidí svět tak nějak čistě. Přistupují k životu s mnohem intenzivnější zvědavostí než dospělí. Právě ta zvědavost, to hledání, je něco, co dává životu smysl. Pomáhá nám najít to, po čem toužíme. Směřuje nás tam, kam patříme - do Boží náruče.

DĚTI AFRIKY
REVOLUČNÍ 609, 739 61 TŘINEC
TEL.: 773 258 720, 608 744 764
EMAIL: DETIAFRIKY@SEZNAM.CZ
WEB: WWW.DETIAFRIKY.CZ

ČÍSLO ÚČTU: 2900428976/2010
VARIABILNÍ SYMBOL 800 - OSOBNÍ PODPORA TANZANSKÝCH DĚTÍ A DALŠÍCH OSOB
VARIABILNÍ SYMBOL 810 - PODPORA TANZANSKÝCH EVANGELISTŮ
VARIABILNÍ SYMBOL 820 - PODPORA VÝJEZDŮ DO TANZANIE
VARIABILNÍ SYMBOL 860 - VŠEOBECNÁ PODPORA INVESTIC DO MISIJNÍCH PROJEKTŮ